

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl dne 7. července 2014 mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků soudcem zpravodajem Vojtěchem Šimíčkem ve věci ústavní stížnosti stěžovatele **Robina S**, státního občana SRN, trvale bytem , zastoupeného Mgr. Robertem Cholenským, Ph.D., advokátem se sídlem Bolzanova 461/5, Brno, směřující proti postupu Městského soudu v Brně v řízení vedeném pod sp. zn. 4 T 78/2013,

t a k t o :

Ústavní stížnost se o d m í t á .

O d ů v o d n ě n í :

V ústavní stížnosti podané elektronicky dne 18. 6. 2014 se stěžovatel po Ústavním soudu domáhá vydání nálezu, jímž se „*Městskému soudu v Brně zakazuje, aby v porušování stěžovatelových práv pokračoval, a přikazuje se mu, aby, pokud je to možné, obnovil stav před porušením.*“ Namítané porušení svých základních práv, konkrétně práva na právní pomoc, garantovaného čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), stěžovatel spatřuje v procesním postupu Městského soudu v Brně v rámci řízení, vedeného pod sp. zn. 4 T 78/2013, jenž spočíval v zákazu radit se prostřednictvím stěžovatelem vybraného tlumočnicka se svým právním zástupcem v průběhu hlavního líčení a v příkazu využít soudem příbraného tlumočnicka. Soud tento zákaz odůvodnil odkazem na ustanovení § 28 odst. 1 *in fine* zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, v tehdy platném znění (dále jen „trestní řád“), dle něhož „*využije-li obviněný právo uvedené v § 2 odst. 14 (právo používat svého mateřského jazyka), příbraný tlumočnick přetlumočí na jeho žádost i jeho poradu s obhájcem v průběhu procesních úkonů.*“ Takový postup považuje stěžovatel za protiústavní, neboť dle jeho názoru

je součástí práva na právní pomoc (čl. 37 odst. 3 Listiny) i právo vybrat si svého vlastního tlumočníka.

Ústavní soud předtím, než přistoupí k meritornímu posouzení ústavní stížnosti, zkoumá, zda ústavní stížnost splňuje zákonem požadované náležitosti a zda jsou dány podmínky jejího projednání stanovené zákonem č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“).

Ústavní soud konstatuje, že ústavní stížnost dle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy ČR tvoří procesní prostředek k ochraně subjektivních základních práv a svobod individuálního stěžovatele, které jsou garantovány ústavním pořádkem. Z ustanovení § 72 odst. 1, 3, 4 a § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu lze vyvodit, že ústavní stížnost představuje subsidiární prostředek k ochraně toliko vlastních základních práv, který je možno zásadně využít až po vyčerpání všech právních prostředků, které zákon stěžovateli k ochraně toho kterého práva poskytuje. Přímo v ustanovení § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu je vyjádřen formální obsah principu subsidiarity jako jednoho z atributu ústavní stížnosti, tedy, že ústavní stížnost je nepřipustná, nevyčerpal-li stěžovatel všechny procesní prostředky, které mu zákon k ochraně jeho práva poskytuje (§ 72 odst. 3 zákona o Ústavním soudu); to platí i pro mimořádný opravný prostředek, který orgán, jenž o něm rozhoduje, může odmítnout jako nepřipustný z důvodů závisejících na jeho uvážení (§ 72 odst. 4 zákona o Ústavním soudu). Na druhé straně lze z principu subsidiarity vyvodit i jeho materiální obsah, který spočívá v samotné působnosti Ústavního soudu jako orgánu ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy ČR), kde ochrana základním právům jednotlivce nastupuje jako prostředek *ultima ratio*, tj. toliko tam, kde ostatní prostředky právní ochrany poskytované právním řádem byly vyčerpány nebo zcela selhávají jako nezpůsobilé či nedostatečné, a kdy základní práva nebyla respektována ostatními orgány veřejné moci.

Z tvrzení stěžovatele v ústavní stížnosti je zřejmé, že jí brojí proti procesnímu postupu nalézacího soudu v rámci hlavního líčení v trestním řízení proti němu vedeném. Za dané situace je nicméně Ústavní soud nucen konstatovat, že stěžovatel se obrátil na Ústavní soud, aniž by vyčerpal všechny prostředky, které mu právní řád k ochraně jeho práv poskytuje. V nyní posuzovaném případě stěžovatele takový prostředek představuje postup podle § 245 a násl. trestního řádu, tj. možnost proti rozhodnutí nalézacího soudu ve stanovené lhůtě podat řádný opravný prostředek - odvolání, které mu poskytuje dostatečný procesní prostor k uplatnění svých námitek, jež mají toliko povahu vytýkaných vad řízení předcházejícího vydání odvoláním napadeného rozhodnutí. Ústavní soud se tak neztotožňuje s tvrzením stěžovatele, že „nemá vyjma ústavní stížnosti k dispozici žádný právní prostředek, jak namítanému zásahu čelit.“

Ústavní soud, aniž by jakkoliv hodnotil důvodnost stěžovatelem konkrétně vznesených námitek, nadto nesdílí pochybnosti stěžovatele, které dle jeho názoru vyvolává přítomnost soudem přibraného tlumočníka při důvěrných poradách mezi ním a svým obhájcem. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že dle § 10a odst. 1 věty první zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů, je soudem přibraný tlumočník „*povinen zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, o kterých se dozvěděl v souvislosti s výkonem své tlumočnické činnosti, a to i po jejím skončení.*“ Ve smyslu citovaného ustanovení se tak povinnost zachovávat mlčenlivost vztahuje i na skutečnosti, o kterých se tlumočník dozvěděl při výkonu své tlumočnické činnosti v rámci hlavního líčení před nalézacím soudem.

Vzhledem k výše uvedenému Ústavní soud soudcem zpravodajem mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků usnesením ústavní stížnost odmítl jako návrh nepřipustný (§ 43 odst. 1 písm. e) zákona o Ústavním soudu). Návrh stěžovatele na vydání předběžného opatření (ve smyslu § 80 odst. 1 zákona o Ústavním soudu) má ve vztahu k ústavní stížnosti

akcesorickou povahu a vždy sleduje osud ústavní stížnosti. Vzhledem k tomu Ústavní soud odmítl také návrh stěžovatele na vydání předběžného opatření, aniž by posuzoval jeho důvodnost.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 7. července 2014

V o j t ě c h Š i m í č e k, v. r.
soudce zpravodaj

Za správnost vyhotovení:
Jarmila Hájková